

BEVEZETÉS

Mivel a megtérésem története a Reformmozgalomhoz kapcsolódik, így a személyes hitéletem kibontakozása is ott kezdődött. Isten vezetése alatt elég hamar felismertem, hogy többre lettem elhíva, minthogy csak egyszerű gyülekezeti tagként éljem a hitéletemet a többi hittestvérhez hasonlóan. Kezdetben még csak a helyi gyülekezetem bízott meg különböző szolgálatokkal, később azonban ez a megbízás egyre szélesedett előttem. Először bibliamunkás lettem egy adott körzetben, majd országos ifjúság vezető. Ezt követően az Unió Bizottság egyik tagjává választottak, és ebben a tisztemben az Unió ifjúságának vezetésével lettem megbízva. A Reformmozgalomban a Magyar Unióhoz tartozott abban az időben Csehszlovákia, Lengyelország, Kelet-Németország, vagyis az NDK, ahogy akkor neveztük, illetve Románia és Bulgária.

Mivel mindig vonzott az újabb dolgok megismerése, ezért lelkésként szerettem volna hiányt pótolni a Reformmozgalom történelmi kialakulásának felgöngyölítésével. Rendkívül zavart, hogy nagyon hiányos és gyenge volt az írott anyag arra vonatkozóan, hogy miként is alakult ki a Mozgalom kiválása az anyaközösségből, a Hetednap Adventista Egyházból. Az általam akkor megismert iratok csak mozaikokat villantottak fel ebből az eseményből, a hiányzó részeket pedig az idősebbek próbálták előttünk betölteni, az újra és újra elmondott beszámolóik által, amit részint, mint az események átélői, részint pedig, mint másodkézből vett információt adtak tovább az ifjabb korosztálynak.

Amikor lelkész lettem, szükségét éreztem annak, hogy legyen egy dokumentálhatóan hiteles történelmi visszaemlékezés erre a jelentős eseményre, ezért elhatároztam, hogy megpróbálom ezt a hiányt pótolni. Ennek érdekében kezdtem el gyűjteni azokat az iratokat, amik a Reformmozgalom kialakulásával és történelmével kapcsolatban álltak. Amikor láttam, hogy a

begyűjthető iratok alapján nem lehet összefüggően áttekinteni a korabeli eseményeket, akkor döntöttem úgy, hogy azoknak a testvéreknek a segítségét kérem, akik az 1914 utáni időkben maguk is átélői voltak a kiválási eseményeknek, ezért őket tekinthetem legilletékesebbnek a hiányzó információk pótlásában. Ezzel a szándékkal készítettem egy három órás interjút, először az idős Pogány testvérekkel Albertírsán, amit magnószalagra rögzítettem, majd onnan leírtam. Néhány évvel később pedig Bokor Albert testvért is megkerestem, és vele is készítettem egy hasonló interjút olyan részletekre vonatkozóan, amikre a Pogány testvérek nem adtak, illetve nem tudtak tájékoztatást adni. Végül még Juhász Mihálynéval is rögzítettem egy visszaemlékezést, mert ő pedig a második világháborút követő évek történéseiről tudott olyan információt adni, amit szükségesnek ítéltem felhasználni a könyvemben.

A Reformmozgalomban töltött időben még eléggé egyoldalú ismeretekkel rendelkeztem, de ez a részismeret, akkor még szent buzgósággal töltött be. Valószínű, hogy a személyes hitem és meggyőződésem kisugárzása eredményezte akkoriban azt, hogy a Hetednapos Adventista Egyház felé elég meggyőzően és hatékonyan tudtam képviselni a Reformmozgalom elvi és tanításbeli álláspontját. Nemsokára azonban új hitbeli ismeretekkel szembesített Isten, és ezzel egy új szakaszt nyitott meg nemcsak a lelki, hanem a közösségi életemben is.

Családommal együtt nagyon komoly lelki válságként éltem meg ezt az időszakot. Ugyanazt élhettem át, mint annak idején Pál apostol, miután a damaszkuszi úton találkozott Jézussal, aki rádöbentette, hogy nem az Isten oldalán áll, bármilyen komolyan hitte is ezt eddig. Nekem is fel kellett ismernem, hogy nem az Isten oldalán állok. Ez a felismerés segített abban, hogy családommal együtt csatlakozzunk a Hetednapos Adventista Egyházhoz.

Amikor ismereteimben, hitemben és közösségi életemben ilyen módon egy új szakaszt nyitott előttem Isten, akkor többen

megkerestek személyesen vagy levél által azok közül, akik éppen az én munkálkodásom hatására mentek át a Hetednap Adventista Egyházból a Reformmozgalomhoz. Ezek a testvérek kérdőre vontak, amiért a Hetednap Adventista Egyházhoz csatlakoztam, holott őket éppen az ellenkezőjére készítettem annak idején. Néhány sort szeretnék idézni a szerző megnevezése nélkül az egyik ilyen levélből, amelynek tartalma és hangvétele hűen tükrözi a többi kérdező aggodalmát is.

„Abban az időben mindketten más vallási testület tagjai voltunk. A dolgok további alakulása ismert előttünk. Felmerül a kérdés, vajon melyikünk haladt a helyes irányba? – Isten kegyelméből felismertem a Reformmozgalom evangéliumi létjogosultságát, és minden következményt vállalva belevetettem magam a küzdelembe, amely elszakított az anyaegháztól. – Most a Te választásod volt a helyes, vagy az enyém? – Jó helyre jöttem, vagy a jó helyről jöttem el?”

A testvérek által nekem szegezett kérdéseket teljesen jogosnak tartottam, de kimerítő választ csak azoknak tudtam adni, akikkel személyes találkozás közben vetődtek fel ezek a kérdések. Levélben válaszolni ugyanis azt jelentette volna, hogy nagyon alapos és terjedelmes írásba fogjak bele, mert csak így tudtam volna érdemben kifejteni az állásfoglalásomat. Viszont nem mondtam le arról a reményemről sem, hogy egyszer azoknak is választ adhatok, akik csak levélben kerestek meg.

Isten kegyelméből ezt a könyvemet most azzal a céllal írtam, hogy végre legyen egy olyan elérhető anyag, amiben hitelesen végig lehet követni azt, miként is történt a Reformmozgalom kialakulása és elválása az anyaegháztól. Ne kelljen többé bizonytalanságban lenniük azoknak, akik ebben a kritikus kérdésben tisztán szeretnének látni. Ugyanakkor lehetőséget szeretnék adni a reform-adventista testvéreknek is ahhoz, hogy végre megismerjenek olyan részleteket is a Mozgalom kialakulásáról, amiről a saját vezetőiktől soha sem fognak hallani,

mivel azok sem ismerik ezt az oldalát az eseményeknek, vagy ha ismeri is valaki közülük, de beszélni biztosan nem fog róla, mivel ez nem illik bele az önmagukról alkotott képbe, és az úttörőik által létrehívott Mozgalom bemutatásába.

Ebben az írásomban a személyes hitvallásom is benne van azokról a kérdésekről, amik a Reformmozgalom és a Hetednapi Adventista Egyház közötti vitákban felmerülnek. Ezért ezt az anyagot mindenképp azelőtt azoknak a testvéreknek ajánlom, akik még mindig a Reformmozgalomhoz tartoznak, de annak idején ők is megírták hozzám a saját kérdéseiket. Ezért a könyvemen belüli témaválasztásokat több esetben is inkább a reform-adventisták gondolkodásához igazítottam. Végül, de nem utolsó sorban ajánlom könyvemet azoknak is, akik ugyan nem írtak levelet hozzám, de bennük is megfogalmazódtak kérdések azzal kapcsolatban, amit tettem az Egyházhoz való csatlakozásommal. Kívánom, hogy sokak számára jelentsen segítséget és eligazítást mindaz, amit az Úrtól véve továbbadhattam.

Háló Sándor Szada, 2020